

lier, gjorde Meddelelsen herom ham en Tid hel modfalden.

Det var den samme Frygt, der havde faaet ham til at vælge Gravplads til Ane-Mette og sig selv i de Fattiges Hjørne af Kirkegaarden. Skønt alle Børnene gjorde Indsigelse, havde han ikke været til at rokke fra sin Bestemmelse.

Under sin sidste Sygdom talte han ofte i Vildelse om, at han ikke var »den bette Mand« noget skyldig. Den Aften, da han døde, sad Provsten hos ham i Ornat. Han var kommen der paa Sørensen egen Begæring for at berette ham. De hjemmевærende Børn stod omkring hans Seng, og der blev sunget en Salme. Men endnu efter at han havde modtaget Sakramentet vedblev han med en for dem alle uforklarlig og tilsidst uhyggelig Haardnakkethed at forsikre, at han havde levet ærligt af sine Hænders Gærning og døde som en fattig Mand.

Paa hans Begravelsesdag var alle Børnene for sidste Gang samlede i det gamle Hjem, og her kom det ved Middagsmaaltidet efter Jordfæstelsen til et pinligt Optrin i den samme Stue, hvorfra de nylig havde baaret Faderen bort.

Som Protest mod Tyges egenmægtige Optræden paa Kirkegaarden udelukkede de andre Søkende ham fra Samtalen, idet de gennemførte en fuldstændig Tavshed overfor ham. Navnlig Byraadsmanden